

Chương 14

Tình Trong Như Đã, Mặt Ngoài Còn E.

Vệ Lan muốn đập đầu vào tường chết đi cho rồi, cô vội vàng đứng dậy, “Thật xin lỗi”, sau đó bỏ chạy ra ngoài. Chạy tới cửa chính mới nhớ ra mình để quên túi xách ở trên ghế, trên người cô bây giờ một đồng cũng chẳng có, điện thoại cũng để quên trong túi xách, không biết làm sao để về nhà. Hết cách rồi, cô đành ngồi lại ở sảnh một lúc cho tỉnh táo, lát nữa sẽ quay trở lại phòng KTV, hi vọng lúc đó không khí đã khá hơn một chút.

Cô ngồi than thở trên ghế sofa, không biết tại sao mình lại nói ra những lời đó. Những lời đó là cô muốn nói với Thẩm Lai Phong, không ngờ lại trút hết lên đầu Tôn Vĩ. Cô không biết sau này mình sẽ đối diện với Tôn Vĩ như thế nào đây.

Có lẽ những lời đó cô đã muốn nói ra rất lâu rồi. Là lúc nào đây? Lúc đi xem buổi biểu diễn với Thẩm Lai Phong hay là lúc đi KTV? Có lẽ cô đã quá đè nén bản thân, cố gắng nhẫn nại đến lúc chia tay vẫn không nói ra, vì vậy nó vẫn mắc kẹt lại trong lòng cô, không thoát ra được. Cuối cùng hôm nay cô cũng có thể nói ra, mặc dù đắc tội với người khác nhưng khúc mắc trong lòng cô đã được hoá giải, cô không quan tâm Thẩm Lai Phong hát hay hay dở nữa, anh ta đã hoàn toàn thoát ra khỏi tâm trí cô.

Vệ Lan cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, tâm tình cũng khá hơn, nhịn không được mà nhếch miệng lên một cái.

“Mắng tôi lại có thể làm cô hả hê như thế sao?” Không biết từ lúc nào Tôn Vĩ đã đi tới bên cạnh cô, hỏi.

Vệ Lan bị anh ta làm cho giật mình, nhanh chóng mím miệng lại, sợ hãi nhìn anh một cái, cúi đầu nói: “Thật xin lỗi, tôi không cố ý, tôi không phải nói anh.”

“Tôi cũng đoán như vậy. Giọng của cô với tôi cũng chỉ là người tám lạng kẻ nửa cân, sao dám soi mói giọng tôi được.” Tôn Vĩ rất tự tin, cũng coi như có chút tự biết phận.

Vệ Lan rất chán nản, không biết nên giải thích thế nào với Tôn Vĩ, hai người cứ ngồi im như vậy, không ai nói gì.

“Vệ Lan.” Một người đàn ông ở sau lưng gọi cô.

Vệ Lan quay đầu lại, nhìn thấy Thẩm Lai Phong đang đi cùng mấy người bạn nữa, có chút giật mình, đứng thừ người ra không nói câu nào.

“Không ngờ lại gặp cô ở chỗ này . . . cô cũng đến đây hát sao?” Thẩm Lai Phong nói chuyện rất thoải mái, không có vẻ gì là ghi hận với Vệ Lan.

Vệ Lan hơi lúng túng, miễn cưỡng gật đầu, mỉm cười nói: “Đúng vậy, anh thì sao?”

Thẩm Lai Phong chỉ vào bạn bè đi bên cạnh, cười nói: “Cũng giống cô, tới đây hát với bạn. Vậy chúng tôi đi trước nha.”

“Vâng.” Vệ Lan lễ phép trả lời, trong lòng lại không nhịn được cười thật lớn, không biết những người bạn đó trước kia đã từng nghe anh ta hát hay chưa, nếu như chưa từng thì hôm nay bọn họ chắc chắn sẽ rất thán phục. Mà nếu như đã từng nghe qua rồi thì cô thực sự rất khâm phục bọn họ, dám nghe Thẩm Lai Phong hát lần nữa, thần kinh chắc hẳn không phải hạng bình thường.

Đưa mắt nhìn Thẩm Lai Phong rời đi, Vệ Lan quay đầu nói với Tôn Vĩ: “Câu tôi nói lúc nãy thực ra là muốn nói với anh ta, chỉ tiếc là không dám nói ra, sợ làm mất lòng. Hôm nay, thật sự rất xin lỗi anh.”

“Bạn trai cũ của cô à?”

“Không phải, cũng không tính là như vậy, chẳng qua chỉ gặp mặt vài lần mà thôi.”

Tôn Vĩ đột nhiên nắm lấy tay của Vệ Lan, kéo cô ra ngoài cửa: “Đi, chúng ta đến chỗ khác chơi.”

Vệ Lan vội kêu lên: “Nhưng túi xách của tôi vẫn ở trong kia...”

“Túi xách của cô ở đây.” Tay kia của Tôn Vĩ đang cầm túi xách của Vệ Lan.

Vệ Lan vội vàng cầm lấy, không hiểu gì hỏi: “Chúng ta không trở lại phòng KTV sao?”

“Hát có gì hay ho, lúc nãy ăn chưa no, đi ăn thêm gì đó đi. Đi sớm một chút, ở lại sẽ phải trả tiền.” Tôn Vĩ tính toán tinh ranh, kéo Vệ Lan đến xe của mình, mở cửa nói: “Lên xe, tôi mời cô đi ăn.”

Cứ như vậy Vệ Lan bị Tôn Vĩ lôi kéo rời khỏi KTV, xe đi được một lúc thì dừng lại ở trước cửa một quán ăn nhỏ. Tôn Vĩ bảo Vệ Lan xuống xe, mình cũng xuống theo, cùng cô đi vào quán.

Trước kia Vệ Lan cũng đã từng tới những quán ăn nhỏ như thế này. Lúc đó còn học đại học, không có nhiều tiền, cuối tuần các cô muốn ăn một bữa thịnh soạn hơn, sẽ tới những chỗ như thế này, gọi vài món ăn, một ít đồ uống, ăn uống no nê, cảm thấy thế giới thật tốt đẹp. Không ngờ, sau khi tốt nghiệp lâu như vậy, cô lại một lần nữa đến đây.

Tôn Vĩ hình như quen với chủ quán, sau khi ngồi xuống chưa gọi món, một lúc sau đã có người mang thức ăn lên, có rau, có thịt, nhìn không tồi chút nào.

Thấy Vệ Lan ngồi thừ người ra, Tôn Vĩ cười nói: “Lúc học đại học tôi hay đến đây ăn cơm, mùi vị ở đây ngon hơn so với mấy quán khác, sinh viên đại học, không có tiền, tới đây ăn là tốt nhất. Sau khi tốt nghiệp, tôi vẫn thường xuyên đến đây. Cô chưa từng đến những chỗ như thế này sao?”

“Không, lúc học đại học, tôi cũng hay cùng bạn đến những quán cơm nhỏ thế này.” Vệ Lan gấp một miếng đậu phụ đưa vào miệng. Mùi vị không tệ, rất ngon miệng. Dĩ nhiên, so với bữa thịt nướng lúc nãy vẫn còn kém một chút, dù sao đậu phụ cũng không thể ra vị thịt được.

Tôn Vĩ nhìn Vệ Lan ăn, khuôn mặt rất vui vẻ, cũng ăn theo. Chủ quán đưa một đĩa gà lên, Tôn Vĩ gấp cho Vệ Lan một miếng, để vào bát cô, cười nói: “Làm bạn gái tôi đi.”

“Ừ.” Vệ Lan không nghe rõ anh nói gì, nghĩ là anh bảo mình ăn gà đi, thuận miệng đáp lại một tiếng. Sau đó lại cảm thấy có gì đó không đúng, ngẩng đầu lên nhìn Tôn Vĩ, vẻ mặt như nhìn thấy quỷ.

“Cô giật mình cái gì. Tôi vừa nhìn qua đôi tượng hẹn hò của cô, cũng không xuất sắc hơn tôi. Thế nào, cô thấy tôi không xứng với cô sao?”

“Không phải ý đó, chỉ là hai chúng ta, chúng ta mới gặp nhau vài lần mà.” Vệ Lan bị dọa, lời nói ra cũng không rõ ràng rành mạch được, cô không đoán ra được mục đích của Tôn Vĩ, anh ta đột ngột nói như vậy, cô thực sự không hiểu nổi.

“Mặc dù chỉ mới gặp nhau vài lần, nhưng lúc cô làm ra chuyện xấu hổ tôi đã thấy được, lúc tôi gặp chuyện xấu hổ không những cô nhìn thấy mà còn là do cô ban tặng, như vậy còn chưa đủ sao?”

“Tôi làm chuyện xấu hổ lúc nào?” Vệ Lan bắt mẫn kêu lên.

Tôn Vĩ xoay ngược đầu đĩa, đánh vào đầu Vệ Lan, cười nhạo nói: “Lúc ở trên tàu điện ngầm, cô đung đầu vào cửa kính, đó không tính là chuyện xấu hổ à?”

Vệ Lan nghe anh nhắc lại sự kiện đó, mặt đỏ bừng lên. Tôn Vĩ nói không sai, cô không có lý do gì để từ chối anh ta, với lại cô cũng không ghét anh ta. So với Thẩm Lai Phong, anh ta đúng là một đối tượng hoàn hảo hơn.

Tôn Vĩ thấy Vệ Lan không phản đối, rất hài lòng, kêu chủ quán đưa lên hai món nữa, coi như ăn mừng.

Trong lòng Vệ Lan đang rất loạn, mấy hôm trước, đối với cuộc đánh cược của Đường Tiểu Mạn cô đã có ý muốn bỏ cuộc. Bây giờ, Tôn Vĩ bỗng dung xuất hiện, phần thắng của cô tăng không ít, hi vọng chiến thắng của cô lại khơi mào lên. Cô đang suy nghĩ, nếu cô và Tôn Vĩ có thể thuận lợi phát triển, trước cuối năm nay cho dù không gả được thì cũng có thể đưa anh ta về gặp mặt ba mẹ, sẽ định trước ngày kết hôn. Như vậy, cô có thể sẽ lấy chồng trước Từ Tịch Tịch không chừng.

Tôn Vĩ ra vẻ bạn trai của Vệ Lan, dịu dàng gấp thức ăn cho cô, không cho cô uống nước đá, Vệ Lan cảm giác không tệ, trong lòng cũng có chút cảm động.

“Đúng rồi, bình thường em lên mạng làm cái gì vậy, làm sao máy tính lại bị dính virus?” Tôn Vĩ hỏi cô.

Trong lòng Vệ Lan lập tức khản trương, cô sợ rằng nếu Tôn Vĩ biết sở thích của cô thì mối quan hệ vất vả lắm mới tạo dựng được của hai người sẽ bay đi mất, mặt đỏ bừng lên, tim đập loạn xạ, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

Nhưng vấn đề trước mắt này cũng không thể giả bộ không nghe thấy được, cô đành phải nửa thật nửa giả nói: “Lúc rảnh rồi không có gì làm thì lên mạng đọc tiểu thuyết thôi.”

“Tiểu thuyết ngôn tình à?” Tôn Vĩ hỏi lại.

“Đúng vậy.” Vệ Lan giống như tìm thấy được cứu tinh, không ngừng gật đầu lia lịa.

“Vậy ở trên tàu điện ngầm, có chuyện gì mà em cứ nhìn chăm chăm vào đôi học sinh trung học đó vậy, bọn họ có vấn đề gì sao?”

“Cái này...” Miệng Vệ Lan âm ừ nhưng trong đầu liền nghĩ ra ý khác, “Em thấy bọn họ ở trên tàu điện ngầm thảo luận với nhau rất nghiêm túc, lại nhớ tới lúc còn đi học, sau khi tan trường bắt xe buýt về nhà, em cũng ngồi làm bài tập ở trên xe.”

Tôn Vĩ mỉm cười, xoa đầu cô, nói: “Không nhìn ra em cũng là một học sinh chăm chỉ như vậy.”

Vệ Lan cười cười với anh, vội vàng gấp thức ăn cho anh, nhờ đó mà đổi hướng chú ý của anh.

Ở chỗ khác, Tô Bách đang ngồi nhìn Từ Tịch Tịch bóc cam, nhờ đó mà quên đi đau đớn từ vết thương ở bụng. Từ Tịch Tịch thấy anh nhìn mình, còn tưởng rằng anh bị vẻ đẹp của mình quyến rũ, cố ý tạo ra dáng vẻ thu hút, cười quyến rũ với anh.

“Đừng cười nữa, nhanh bóc cam đi, anh đang chờ để ăn đấy.” Tô Bách không khách khí nói.

Từ Tịch Tịch vừa nghe thấy anh nói chỉ quan tâm đến quả cam ở trong tay cô, giận dữ bóc thẳng một mạch, sau đó hung hăng nhét vào tay anh, nói: “Đây, ăn đi, anh là ma đói đầu thai đấy hả.”

Tô Bách cười hì hì, cho cam vào miệng, chưa kịp nhai đã phun ra, mắng: “Em có biết chọn cam không vậy, chua thế này sao ăn được.”

Từ Tịch Tịch càng nghe càng tức giận, giật quả cam lại, kêu lên: “Không ăn thì thôi, em ăn.” Kết quả, cô cũng chỉ nhai được một tý lại phun ra giống Tô Bách. Cô tức giận ném toàn bộ số cam còn lại vào thùng rác, “Đúng là trước cổng bệnh viện không thể mua được đồ tử tế, vừa đắt vừa không ngon, thật không có lương tâm.”

Dứt lời, lại nhìn chằm chằm Tô Bách nói: “Anh bị thương thế này cũng không khác gì, lúc nào thì xuất viện hả, anh cứ ở lại đây, em sẽ thành “ba” anh mất.”

“Đại tiểu thư, anh nhận thay em một dao, em bỏ ra một ít tiền thì có là gì. Nếu con dao kia là đâm trúng em, em vừa phải chi tiền lại phải chịu đau, thiệt hại lớn hơn nhiều.”

Tô Bách nói cũng có lý, nhưng mà kinh tế của Từ Tịch Tịch quả thật không dư giả lắm, không tiết kiệm được bao nhiêu. Một người phụ nữ như cô suốt ngày chỉ mong lấy được một ông chồng giàu có, tiền kiếm được đều tiêu xài vào quần áo, mỹ phẩm, tiền để dành cũng không dư giả để thuê căn phòng này cho Tô Bách.

Tô Bách nhìn gương mặt khổ sở của cô, mở miệng dạy dỗ: “Anh nói cho em biết, về sau đừng có nóng nảy như vậy nữa, lần này thì tốt rồi, công việc thì mất, lại còn phải trả viện phí cho anh nữa, em đang tự làm khổ mình sao.”

“Là do cô ta gây sự trước, ngày nào cũng giao cả một đống việc cho em, lại còn phải nhìn sắc mặt cô ta nữa, thật sự khó chịu gấp mười lần, em thà chịu đói, còn hơn làm việc dưới một người có tính cách thối nát như vậy.”

Tô Bách vỗ vỗ tay cô, an ủi: “Được rồi, đừng lo chuyện tiền nong, mặc dù anh không giàu, nhưng bác sĩ vẫn có tiền mà, em tranh thủ mấy hôm nữa đi kiếm việc làm đi. Nhớ kỹ, tìm một công việc phù hợp với em cũng giống như tìm kiếm một người đàn ông phù hợp với em, không dễ dàng chút nào.”

“Cũng đúng, bây giờ đi tìm một người đàn ông phù hợp với em, quả thật không dễ dàng. Nếu lại gặp phải một người giống Trương Định Trữ, em nhất định sẽ giảm thọ mát.” đđ.lqđ

Hai người đang nói chuyện với nhau thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Từ Tịch Tịch đi ra mở cửa thì thấy một người đàn ông trung niên đứng ở cửa, có chút kỳ quái, liền hỏi: “Xin hỏi ông tìm ai?”

Người đàn ông trung niên kia mỉm cười nói: “Tôi tới tìm Tô Bách tiên sinh.”

Từ Tịch Tịch thấy ông ta nói tên Tô Bách thì dẫn ông ta đi vào.

Người đàn ông đi tới trước mặt Tô Bách, rút danh thiếp đưa cho anh, tự giới thiệu mình: “Xin chào Tô tiên sinh, tôi là luật sư của Trương Định Trữ, tôi đến đây để bàn về chuyện bồi thường với anh.”

Tô Bách nhận lấy danh thiếp, nhìn một chút, cười nói: “Chào luật sư Cao, mời ông ngồi.” Nói xong, chỉ về cái ghế ở bên cạnh giường bệnh, ý bảo luật sư ngồi xuống.

Luật sư Cao ngồi xuống, lấy một tập tài liệu từ trong túi ra, đưa cho Tô Bách một phần, bắt đầu giải thích: “Về việc Tô tiên sinh rút đơn kiện, Trương tiên sinh rất vui mừng, đối với yêu cầu đòi bồi thường của ngài cũng không phản đối, trước tiên ngài hãy xem qua tài liệu ở trên tay một chút đi ạ.”

“Ông nói cái gì? Rút đơn kiện?” Từ Tịch Tịch nhào tới vị luật sư hỏi.

“Đúng vậy.” Luật sư Cao nở một nụ cười chuyên nghiệp.

“Chuyện này là sao, Tô Bách?” Từ Tịch Tịch quay lại nhìn Tô Bách, thái độ này của anh, chuyện đã quá rõ ràng rồi.